

Yokluğun Rengi

– MESUT ÇİFTÇİ · 11 Haziran 2009



Güneşli günler var,
Yaşamaya inandığım,
Gözlerimin gördüğü,
Çiçekler sarı, mavi, kırmızı ve beyaz...
Ağaçlar yeşil,
Gözlerin kahverengi,
Tenin sarı,
Saçlarında öyle...

Dokunulmak için yaratılmış,
Tüm vücudun
Sevmek için.

Anlayamıyordun ya hayatı,
Anlatamıyordun kendini,
Kurşun gibi bir hüznün yüreğinde,
Midende cehennem.

Çok mu zalimdi dünya?

Çok mu masumdun?
Günahkar mıydım ben?
Sorular anaforunda bir yalnız...

Aynada görüntüsü olmayanım ben,
Renklere aşık
Bir de sana
Açık gökyüzüne
Ve mavisine denizin...

Kıpır kıpırdı içim seni görmeden önce
Bir başıma
Yalnızlık, hüznün ve mağlubiyet
Hem de kendi evinde
Deplasmanlarla kaybettim kalbimi
Hakemsiz maçlarında ömrümün
Karakalem bir çalışmaydım aslında
Sense yağlı boya bir şaheser oldun
Benden aldığın hayatımda..

Şimdi sen yoksun,
Şimdi ben yokum,
Şimdi renkler yok.
İlkbahar terk etti ilkin,
Sonuncusu sonbahar oldu.

Gelmeyeceksin biliyorum,
Şehir gri, yalnızlık kara ve sen
Yokluğun rengi..